

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

Nr. 21.996 van 26 januari 2009
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Gambiaanse nationaliteit te zijn, op 10 november 2008 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 oktober 2008.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 15 december 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 januari 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. DELVAUX en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Gambiaanse nationaliteit te bezitten en tot de Madinka-etnie te behoren. U bent afkomstig van Kotu. Uw vader werkt er als visser, uw moeder verkocht er de groenten die jullie in de tuin kweekten op de markt. U hebt een oudere broer (L.) en een jongere zus (J.). (L.) beëindigde in 2003 zijn studies aan de Gambia High School. (J.) gaat naar school in Kotu junior secondary. Ook u hebt school gelopen in Kotu junior secondary en vervolgens in de Saint Augustine's senior school. U raakte tot graad 11 maar het jaar daarop kon u het examengeld niet betalen waardoor u in 2005 uw studies moest opgeven. Op een dag leerde u op het strand een zekere (D.) kennen, een toerist die op 27 juli 2005 was aangekomen en op 10 augustus van dat jaar opnieuw zou vertrekken. Jullie raakten bevriend en hij nam u soms mee op restaurant. Bij zijn vertrek vroeg hij uw gsm-nummer. U hebt er geen en gaf hem het nummer van uw zus. Enige tijd later nam hij contact op met u om aan te kondigen dat hij op 10 juni 2006 opnieuw naar Gambia zou afzakken. Toen het zover was, nam hij opnieuw contact op met u. Jullie ontmoetten elkaar op het strand, gingen soms samen uit en hij

introduceerde u in de homoseksualiteit. Aanvankelijk weigerde u maar hij moedigde u aan, beloofde u geld te geven en liet u een cassette zien hoe het te doen. Uiteindelijk ging u akkoord en kreeg u 3000 dalasis van (D.). Aan het eind van zijn vakantie keerde hij terug naar Denemarken. Later nam hij opnieuw contact op met u en u kreeg te horen dat hij op 13 juni 2007 opnieuw in Gambia zou zijn. U ging hem oppikken op de luchthaven en hij nam u mee naar zijn hotel. Jullie hadden seksuele betrekkingen in zijn kamer en gingen daarna iets eten. (D.) vertelde u dat hij van plan was zes maanden te blijven maar dat de hotelkosten te hoog zouden oplopen en jullie bovendien het risico liepen te worden betrapt. Na een week had hij een andere verblijfplaats gevonden en hij vroeg u bij hem in te trekken. U zei dat u hiervoor toestemming van uw ouders nodig had en jullie gingen het samen bespreken. (D.) had cadeautjes meegebracht en vertelde u ouders dat u opnieuw naar school zou kunnen gaan, waarop ze instemden met zijn voorstel. (D.) had eenmeid –(B.)- in dienst, die iedere dag het huis kwam schoonmaken. Op 15 september 2007 zag ze u en (D.) kussen. Ze vroeg u in het Wolof waarom jullie dit deden. U zei haar dat het niets was, een kwestie van stijl. Maar op 22 oktober 2007 betrapt ze jullie terwijl jullie betrekkingen hadden op bed. (B.) ging naar buiten en waarschuwde de mensen uit de buurt die naar de woning kwamen. David kon ontkomen via de achterdeur en u sprong door het raam. De mensen hadden u echter gezien en achtervolgden u. U zocht bescherming in het politiekantoor van Kotu. De mensen eisten van de politie dat ze u aan hen zouden overhandigen maar de agenten weigerden en zegden u dat u levenslang in de cel zou blijven. In de morgen van 30 oktober 2007 zag u (B.) op het politiekantoor. Ze vertrok opnieuw en 's avonds keerde ze terug met (D.). Ze lieten u vrij en u ging met (D.) naar Lamin Lodge. U verbleef bij (D.) die reisdocumenten probeerde te regelen voor u. Enkele dagen later vertrokken jullie per vliegtuig naar Europa. (D.) hield het paspoort dat hij voor u geregeld had bij zich en in het vliegtuig lichtte hij u in over de toekomstplannen. U kreeg te horen dat jullie niet meer gestoord zouden worden, dat hij u zou opsluiten in zijn woning terwijl hij uit werken was en dat jullie bij zijn thuiskomst seks konden hebben. In België aangekomen moesten jullie anderhalf uur wachten op een vlucht naar Denemarken. (D.) vroeg u ergens te wachten terwijl hij eten ging halen. U maakte van de gelegenheid gebruik om een groep mensen te volgen, aan boord te stappen van een bus en een zwarte man aan te spreken die u de raad gaf naar de politie te gaan. Omdat u hier niet direct mogelijkheid toe zag, bracht u de nacht door bij die zwarte man. Daags nadien, 5 november 2007, zette hij u af aan de gebouwen van de asielinstanties en startte u uw asielpcedure.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een 'gegronde vrees voor vervolging' zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Er rijzen ernstige geloofwaardigheidsproblemen met betrekking tot de door u ingeroepen asielmotieven. U verklaarde niet homoseksueel geaard te zijn maar uit financiële overwegingen te zijn overgegaan tot seksuele betrekkingen met een zekere (D.). U bleek echter slechts heel weinig af te weten van (D.) zodat de relatie die u met deze persoon zou hebben gehad en de hieruit volgende problemen niet langer in overweging kunnen worden genomen. Zo wist u zijn achternaam niet en kon u niet zeggen waar in Denemarken hij woonde. U kon evenmin aangeven wat zijn beroep is, of hij getrouwd is en of hij kinderen heeft (p.9). Op de vraag van een interviewer van het Commissariaatgeneraal wat (D.) u verteld heeft over hemzelf, antwoordde u: 'Hij zei dat hij me graag had'. Toen u er op gewezen werd, dat u toch maar heel weinig afweet van de man die u sinds eind juli 2005 kent en met wie u meerdere maanden hebt samengewoond, antwoordde u dat hij u enkel gezegd had dat hij van Denemarken was en dat hij u vaak zou bezoeken (p.9). Toen u gevraagd werd wat de reactie was van uw ouders toen u zei dat u bij hem ging wonen, antwoordde u dat u uw ouders gezegd had dat u dankzij (D.)d opnieuw naar school zou kunnen gaan, wat ze graag hadden (p.9). Op de vraag of uw ouders het niet raar vonden dat u als 17-jarige bij een 45-jarige man ging wonen, antwoordde u dat u hen zei dat hij uw vriend was, dat hij u terug naar

school zou brengen en dat jullie uw ouders vaak bezochten (p.10). Op de vraag of uw ouders dan niet vroegen of (D.) bijvoorbeeld niet uw schoolgeld kon betalen zonder dat u bij hem introk, herhaalde u dat uw ouders blij waren omdat u terug naar school zou gaan. Uw ouders waren er niet van op de hoogte dat jullie seksuele betrekkingen hadden met elkaar. U bent niet terug naar school gegaan ook al gaf u zelf aan dat het dit was dat u wou. Aangezien het klaarblijkelijk zowel voor u als uw ouders dermate belangrijk was dat u opnieuw naar school zou gaan, is het des te merkwaardiger dat u niet opnieuw van start bent gegaan en dat u of uw ouders zich hier niet openlijk vragen bij hebben gesteld. De door u ingeroepen vervolgingsfeiten komen daarenboven op verschillende punten niet overtuigend over. U verklaarde dat (D.) de politieagenten heeft omgekocht om u vrij te krijgen nadat u van agenten te horen had gekregen dat u levenslang zou worden vastgehouden. Het is echter -gezien uw minderjarige leeftijd op het moment van de feiten- in het geheel niet vanzelfsprekend dat u zonder meer en als enige verantwoordelijk zou worden gehouden voor de feiten die u hebt aangehaald. Ook uw bewering als zou (D.) u op weg naar Denemarken hebben toevertrouwd dat hij u tijdens zijn werkuren zou opsluiten om daarna seksuele betrekkingen met u te hebben, komt in het geheel niet aannemelijk over (p.8). Indien hij de bedoeling had om u overdag op te sluiten, dan is het niet aannemelijk dat hij u op voorhand zou inlichten over deze plannen. U kon voorts geen enkele informatie geven over de personen (namen, redenen van detentie) met wie u samen zat opgesloten in de cel (p.14).

Uit al het voorgaande blijkt dat u niet kan stellen dat u uw land uit 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève heeft verlaten of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen.

De door u voorgelegde studentenkaart brengt geen wijzigingen aan voorgaande bemerkingen aangezien uw identiteit hier niet in vraag wordt gesteld. U blijkt niet in het bezit te zijn van enig ander document zodat een controle van uw reisweg niet mogelijk is.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Toronto-Vancouver, Butterworths, 1991, 84). De verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

3.1. Verzoeker vraagt de nietigverklaring van de bestreden beslissing wegens machtsoverschrijding, niet naleving van substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen en een foutieve en onvoldoende motivering.

Hij voert aan dat hij door de autoriteiten van zijn vaderland niet beschermd wordt tegen vervolging. Bij terugleiding naar de grens zou verzoekers fysieke integriteit of vrijheid in gevaar

zijn. Hij stelt dat hij in zijn land van herkomst zware problemen heeft en dat hij daar door de autoriteiten en politiediensten vervolgd wordt omwille van zijn seksuele geaardheid.

Volgens verzoeker is het algemeen bekend dat zowel de burgerlijke samenleving als de autoriteiten en de politiediensten zeer vijandig staan ten aanzien van homoseksuele activiteiten.

Verder voert verzoeker aan dat hij recht heeft op bescherming als slachtoffer van mensenhandel. Hij zou naar Europa gehaald zijn met de waarschijnlijke bedoeling om uitgebuit te worden in de sector van de mannelijke prostitutie. Verzoeker werpt op dat hij bij aankomst in België niet in de gelegenheid werd gesteld een verklaring af te leggen als slachtoffer van mensenhandel, activiteiten die strafbaar gesteld zijn bij artikel 77bis van de voormelde wet van 15 december 1980.

Hij verwijst naar de Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié omtrent de bewijslast. Verzoeker stelt dat zijn verklaringen mogelijk, plausibel en oprecht zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten.

De bestreden beslissing zou een schending uitmaken van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel. Verzoeker argumenteert dat de bestreden beslissing onvoldoende nauwgezet werd genomen gezien het bestuur zich onvoldoende zorgvuldig voorbereid heeft, zich onvoldoende geïnformeerd heeft en er geen onderzoek gebeurd is naar het gegeven van homoseksueel gericht sekstoerisme in Gambia.

3.2. De Raad merkt op dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden (RvS 2 maart 2007, nr. 168.403; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Voor zover verzoeker zonder verdere concrete duiding de vernietiging van de bestreden beslissing vraagt op grond van machtsoverschrijding en de niet naleving van substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, wordt dit onderdeel van het middel aldus niet dienstig aangevoerd.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 en de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de procespartij in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat de rechtszoekende kan oordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Verzoeker brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

De Raad stelt vast dat verzoeker geen documenten bijbrengt met betrekking tot zijn reisweg, hetgeen een negatieve indicatie inhoudt voor zijn geloofwaardigheid.

Waar verzoeker aanvoert dat hij in zijn land van herkomst vervolgd wordt omwille van zijn seksuele geaardheid, dient te worden opgemerkt dat uit zijn eerdere verklaringen blijkt dat hij niet homoseksueel van aard is, doch louter omwille van financiële overwegingen seksuele betrekkingen zou gehad hebben met D., een Zweedse toerist (administratief dossier, stuk 7, p.2; stuk 3, p.7, 10-11).

De bestreden beslissing merkt bovendien terecht op dat aan verzoekers verklaringen aangaande de relatie die hij zou gehad hebben met D. geen geloof kan worden gehecht, gelet op de vaststelling dat hij uiterst vaag bleef over deze persoon (administratief dossier, stuk 3, p.9, 12), hoewel hij hem sinds juli 2005 zou kennen en met hem samen zou geleefd hebben van juni 2007 tot oktober 2007. Verzoeker voert geen concrete elementen aan met betrekking tot voormelde motivering, zodat deze als niet-betwist en vaststaand wordt beschouwd en door de Raad tot de zijne wordt gemaakt.

Verzoeker brengt evenmin concrete argumenten bij die de bestreden beslissing zouden kunnen weerleggen aangaande (i) de ongeloofwaardige reactie van zijn ouders ten aanzien van het feit dat hij introk bij D. (ii) de vaststelling dat verzoeker en diens ouders enerzijds akkoord gingen omdat D. ervoor zou zorgen dat verzoeker terug naar school zou kunnen gaan, terwijl dit anderzijds niet gebeurde en hier ook geen vragen bij gesteld werden (iii) de

ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen met betrekking tot zijn detentie, aangezien de politie hem aanvankelijk zou gezegd hebben dat hij levenslang zou worden vastgehouden en zij op zoek waren naar D., terwijl hij enkele dagen later werd vrijgelaten nadat D. de politie zou hebben omgekocht, alsook gezien verzoeker geen informatie kon geven over de personen met wie hij in de cel zou verbleven hebben (iv) het feit dat het weinig aannemelijk is dat D. op voorhand aan verzoeker zijn plannen om hem in Denemarken op te sluiten zou meedelen. Deze motivering raakt de kern van verzoekers asielrelaas, is terecht en vindt uitgebreid steun in het administratief dossier. Zij blijft onverminderd overeind en wordt door de Raad overgenomen. De bestreden beslissing kon op goede grond concluderen dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers vermeende relatie met D. en de problemen die daaruit zouden voortgevloeid zijn. Een schending van de motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

De Raad merkt bovendien op dat, indien verzoekers verklaringen geloofwaardig zouden worden geacht, *quod non*, het niet aannemelijk is dat hij zich niet bewust zou geweest zijn van het risico dat verbonden was aan het feit dat hij samenwoonde met een blanke toerist en hiermee tegen betaling seksuele betrekkingen had, te meer gezien hij in het verzoekschrift wijst op de algemene bekendheid van de vijandige houding ten aanzien van homoseksuele activiteiten in zijn land van herkomst en gelet op zijn scholingsgraad. Het volharden in risicovol en illegaal gedrag omwille van louter economische motieven en persoonlijk opportunisme kan een beroep op internationale bescherming niet rechtvaardigen.

Aangaande verzoekers algemene uiteenzetting omtrent de bewijslast, kan worden opgemerkt dat deze gelet op het voormelde niet dienstig is om in zijn hoofde een gegronde vrees aan te tonen voor vervolging op grond van één van de criteria van de Conventie van Genève.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de Commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de Commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier en dat verzoeker de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De Commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden.

Een schending het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd (RvS 20 september 1999, nr. 82.301; RvS 18 april 1997, nr. 65.919).

Waar verzoeker opwerpt dat hij recht heeft op bescherming als slachtoffer van mensenhandel, dient te worden opgemerkt dat dergelijke elementen, daargelaten het feit dat zijn verklaringen niet geloofwaardig zijn, niet relevant zijn ter beoordeling van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in verzoekers land van herkomst.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker voldoet aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980.

4.1. Verzoeker betoogt dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals omschreven in de definitie van subsidiaire bescherming. Hij verwijst naar het begrip "ernstige schade" en stelt dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

4.2. Met betrekking tot de aangevoerde schending van de motiveringsplicht, kan dienstig verwezen worden naar het hoger vermeldde (zie sub 3.2). De Raad stelt vast dat verzoeker geen concrete elementen bijbrengt ter ondersteuning van zijn vraag om subsidiaire bescherming en ontwaart in het administratief dossier evenmin gegevens die wijzen op het bestaan van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de voormelde wet van 15 december 1980 bij terugkeer naar zijn land van herkomst. Derhalve kan aan verzoeker, zijn ongelooftwaardige verklaringen mede in acht genomen (zie sub 3.2), de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 26 januari 2009 door:

dhr. W. MULS, wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A. DE POOTER, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. DE POOTER.

W. MULS.